

posebej. Tudi tu bode baziličnost velike koristi, ker z nje pomočjo bode človek gospod nad vetrovi in nad vremenom, nakazal bode lahko vetrom druge ugodnejše meri. Tropiškimi krajem pošlje mrzle vetrove, da se ozračje ohladi, dočim nakrmi gorke južne vetrove proti severnemu in južnemu tečaju, da se led tam staja in ozračje ogreje, tako da bodo tudi tam lahko rasle limone in pomaranče. S tem se do konca 22. stoletja odstrani vsaka nevarnost, da ne bi kopnina zadoščala vsem potrebam človeškega rodu.

Ko bi pa po tej dōbi utegnili biti zemlja ljudem zopet pretesna, ni se bati gladi, zakaj planetje so jednaki naši zemlji, med njo in njimi je materija, in kjer je materija, tja gre lahko človek. Tej dōbi preostaja torej še razmotrivanje, kakó si prirediti pot v zvezde-premičnice.

Končavši dodamo: »Se non è vero, è ben trovato.«

Spomini.

1.

Umolknil so jadni vzdih,
Umrlo tudi vsa bolést;
Sreč objemlje pokoj tih,
Končana moja je povest . . .

A časih, časih se prikrade
Pekóča solza mi v oko,
Vzbudé umrle se mi nade,
Vzbudi spet želja za željó.

Polóti se me koprnenje,
Sreč utriplje ko nekđaj,
Pred máno spet cvetè življenje
In ž njim mladósti moje ráj!

Utrinek zabísti . . . izgíne . . .
In prejšnji mir se vrne spet;
Molcé srečá temné globíne,
Hladno pogléd upiram v svet.

2.

Z máterinim se zreálom
Otrok sem igral prerád;
Zdaj pa, zdaj pa se spominjam
Njé in njega dostikrát.

Vánje vpíral sem pogosto
Radovédem svoj pogléd;
Dihnil nánje sem, skaljeno
Zjásni pa se hitro spet.

Nekoč, некоč se stemnilo
Moje še zreálo je,
Zjásnilo pa ni se zopet,
Kálno mi ostálo je . . .

Jož. Ant. Klemenčič.

